

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָרָה

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָרָה", "זֵהָרָה חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָרָה"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁתַּי שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק כ"ז

קונטרס 567

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מצדיקי הרבים

ביאור הגר"א

הקדמה אחרת לתיקוני הזוהר

ימ

והכריזו ל' אליעזר בן י' חסר כאן ל' יהודה:מאי בורה בן י'ר"ל בלחון דגדיים שאלא מהס סהס מאיריס לטובס כח"ס נח"ס ומהמנין לנבי' כו' וזה אשר לימו סה כו' קי סס עטלס מאיריס לעולס: ומצדיקי הרבים ב"י. ב"ל לחון המהמנין ב"י ללמוד לחון כ"ל: יהון נפישין כבובבוס י"ל לא על טלס לחון של טובים

(ג א א ב)

ג א א בראשית ברא אלקים וגו' . כתוב (דמל) והמשכילים ויהודו כוזהר
ג הרקיע וגו' אלן אינון ר"ש בן יוחאי וחבריו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יוסי ורבי יהויא רבי יצחק ושאר חברייה דאודהרו והירו לעילא כוזהר הרקיע . מאי כוזהר אלא כד . עברו האי תבורא אסתבמו עליה לעילא וקראו ליה ספר הוזהר . ומצדיקי הרבים ביה יהון נפישין כבבבוס לעילא ועד רלא אתחשד נהורא דלחון לעלס ולעלמא אתירוב דאלירו לאסכמא עמהון ביה ולכל מארי מתיבתא דלעילא ותתא . וכל חיילין דמלאכין עלאין וגשמתין עלאין למהוי עמהון באסכמא ורעיהא כהרא . פתח אליריו ואמר . רבון עלמין דאתא הוה רלא ולא בחשבון . אתא הוא עליה על תפיס' כך כלל . אתה הוא דאפיקת עשר תקינות וקינות לון עשר ספירן לאנהגא בהון עלמין סתיבות דאת מלגא כל מאן דאפריש חד פן חברה מאלין עשר אחשבוש ליה כאלו אפריש כך . ואלין עשר ספירן אינון אולין כסדרן חד אריך וחד קצר וחד בינוני . ואנת הוא דאנהוג לון ולית מאן דאנהוג לך לא לעילא ולא לתתא ולא מכל ספרא . לבושין דמסבין עליוהן . ואתקריא בתקנתא דא חסד ורועא ימינא . גבורה דרועא שמאלא . תפאר גופא . גצת וחד תרין שוקין . ויסוד סיומא דקונא את ברית קרית . מלכות פה תורה שבע"ס דנופא לה . וכמה מוחא איהו מחשבא מלגו . בינת לבא

הספי' שמתה' שמה מיוחד גה הספי' של מעלה ממנה אין מתיחה : ולא מכל ספרא . ין ו"ק שהעולם מתחנך בתן : ועל אלוהן תרין ב"י . ר"ל שלל הספי' ין מלכד וין מלגה: לה' אלקיננו . ין ח"כ: איהו כתר מלכות . ר"ל כתר שפי' המלכים והוא חינו מכלל הנוף כי הוא מלכות של עולם שלמעלה מהס ח"ס מגוד מילתיה לחיות : ואודו קרקפתא דתפילין ר"ל לנגלות שפניה הספילין ח"ס לעול כתר ספילין דספילין הוא יק"ש שהוא מחמה ולמסד והוא פי' : לאשתמודעא בהון עלאין . שמן התחמוס וכינו העלויים כמ"ס לילי בדיוקא וחומס בשפיה : וארך יתנהגון ב' . ר"ל שנתחמוס בשפי' מתיכון בשפיה כשפיה עלויים והתפתחות מסירין סוף עולמות עלויים ומתחמוס מהסירין לחון : וארך אשתמודעא ב' . ר"ל להכיר נגודו בעלויים ומתחמוס : ואנת אשתמודעא ב' . שאין מתיכון שהיון חלף מילתו כהוא לחון הכל : אלא לאשתמודעא ב' . ר"ל שאינו מהיגו כספי' חלף הכינו ולעד כספי' מהגס מודד מודדין לו ש' ע' הכל מרד ידועט והוא מעניש ומשלב ש' ע' כהס : דאינון צדק ומשפט . שמלכות הוא כד' לתתא ח"ס הוא כהמיס: מאוני צדק ב' . כי ספי' משמש למלכות כבוד מתין בישין וזמה ונקרלו מזני נזק שכן מכיפיון לימין ולשמאל : הין צדק ב' . שפילו נחמ שמן משחה קודס יחי' זה ס' שמן דמיק מוחא סכוח קודס יחי' זה יסוד ולתתא כדק מוח' ולמלך לו וספון זי' יין : ואמר לך ה' ב' . שספוק זה ז'ס התחמוס שבהן מתחנך העולם : מרי וקובה ב' . ר"ל שומן הגולגולת : תלת קלין : מש' הלח אשון ש"מ כלל מן : קול דודי ב' . ר"ל הקב"ה ח"ס וזכו וגני' ע' : ואותי

בהן מבין ועל אליו תרין כתוב (דגדיס נט) ונתסרתו ליי אלקיננו . כתר עליון איהו כתר מלכות ועליה אתמר (שפיס מו) סגיד מראשית אחרית . ואודו קרקפתא (ארתמלי) . מלגו איהו יוד' ק"א ואי' ק"א דאיהו איח אצולות . איהו שקיף דאילגא בדרועו ונפשו כמיה דאשקי דאילגא ואחרבין . בהווא שקיף : רבון עלמין את הוא בעל העולת סבת ההסכות דאשקי דאילג' בהווא נביעו והוואו נביעו איהו כנשמתא לנופא דאיהו תיים לנופא . וכך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגו ולכר . (ע"ב) וכראת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עש"י

שיל"ת

עמ"י

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ס פ ר

תקוני הזהר

עם פירוש

באר לחי ראי

מאת הגאון האדיר, שר בית הזוהר, המקובל אלקי רשכבה"ג

רבי צבי הירש שפירא ז"ע

אדמו"ר ממונקאטש בעל דרכי תשובה

עם הוספות רבות וחשובות כמבואר בהקדמת המו"ל

חלק ראשון

מהדורה שלישית מתוקנת
ערב ראש השנה תשנ"ג

ירושלים

ישיבת האור, והיא ישיבת משה, וכלם עומדים בחוץ ולא נכנסים פנימה, פרט לאהרן לבדו, ולפי שעה נקראים בשם.

ואין מי שיראה את משה, שהרי אותו מסוה שעל פניו פרוש לפניו, ושבעה ענני כבוד סביבו. אהרן עומד תוך הפרגוד שלמטה ממשה. ופרגוד פוסק, ולא פוסק בתוכם. וכל ראשי הישיבות מחוץ לפרכת הפרגוד הזה, וכל השאר מחוץ לאותם עננים. וכפי חדושי אור התורה שמאירה, כף מאירים אותם עננים.

ונחיים קלושים בדיקיות האור, עד שנגראה אותו מסוה, ומתוף אותו מסוה רואים אור שמאיר יותר מכל אורות העולם, והם פני משה. פניו לא נראים כלל, ואין מי שיראה אותם, פרט לאותו אור שיוצא מתוף אותו מסוה אחר כל אותם העננים.

משה אמר דבר סתם לאהרן, ואהרן מפרש לגדולי הישיבות. במה מפרש? בכל אותם מבוועים שנסתמו ממנו כשהגיע זמנו של יהושע. וכעת הוא מחזיר להם בכמה פלאות, ומקורות ומבוועים ונחלים שנובעים מכל דבר ודבר. כ" נשים צדקניות של הדור הזה באות למרם גם כן באן בזמנים הללו, ואז עולות כלן בתמרות עשן לתוף המדבר הזה, ואותו יום נקרא יום ההלולא. נשים בלילי שבתות ובלילי ימים טובים, כלן באות למרם, ויודעות השתדלות בידיעה של רבון העולם. אשרי דור זה מכל הדורות העולם. יוצאים משיבת משה, ופורחים לישיבת הרקיע, ואלה שנגראים פורחים לשיבה העליונה. על אותו דור כתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

ואיהי מתיבתא דמשה, וכלהו קיימי לבר, ולא עאלין לגו, בר אהרן בלחודוי וכפום שענתא אקרון בשמא.

ולית מאן דחמי ליה למשה, דהא ההוא מסוה דאנפוי, פריס קמיה. ושבע ענני יקר סחרניה. אהרן קאים גו פרגודא דלתתא מן משה. ופרגודא פסיק, ולא פסיק בגוייהו. וכל רישי מתיבתי, לבר מפרוכתא דפרגודא דא. וכל שאר, לבר מאינון עננין. וכפום חדושי דנהירו דאורייתא דאתנהרא, הכי מנהרן אינון עננין. ואתקרישו בדיקיו דנהורא, עד דאתחזי ההוא מסוה, ומגו ההוא מסוה, חמאן נהורא דנהיר יתיר מכל נהירין דעלמא. ואינון אנפי משה. אנפוי לא אתחזון כלל, ולית מאן דחמי לון, בר ההוא נהירו דנפיק מגו ההוא מסוה, בתר כל אינון עננין.

משה אמר מלה סתם לאהרן, ואהרן פריש לרבובי מתיבתי. במה פריש. בכל אינון מבוועין דאסתימו מניה, פד מטא זמניה דיהושע. והשתא איהו מהדר לון. בכמה פליאן, ומקורין ומבוועין ונחלין דנבעין מכל מלה ומלה.

כ" נשין זכייין דהאי דרא, אתאן למרם אוף הכא בהגי זמנין. וכדין סלקין בלהו, פתמרות עשן גו מדברא דא. וההוא יומא, אקרי יומא דהלולא. נשין בלילי שבתות ובלילי יומין טבין, בלהו אתאן לגבי מרם, וידעין אשתדלותא בידיעה דמארי עלמא. זכאה דרא דא, מכל דרין דעלמא. נפקי ממתבתא דמשה, ופרחי לגבי מתיבתא דרקיעא, ואינון דאתחזון פרחי לגבי מתיבתא עלאה. על ההוא דרא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו.

**פְּתַח רַבִּי אֵילָאי וְאָמַר, (דברים יח) תָּמִים תִּהְיֶה עִם
יְיָ אֱלֹהֶיךָ. מֵה בֵּין תָּם לְתָמִים. בְּאֲבָרְהֶם
כְּתִיב, (בראשית יז) הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. יַעֲקֹב
דְּאֲשָׁתָיִם יִתִּיר, כְּתִיב בֵּיה, (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ
תָּם. אֲמָאֵי אֲקָרִי אִישׁ תָּם. בְּגִין דְּלֹא אֲשָׁתָאֵר
בֵּיה פְּסוּלַת כְּלָל, דְּהָא פְּרִיעָה הָוָה בֵּיה.**

**בְּמָה אֲתַפְרַע, (ס"א פְּרִיעָה הָוָה בֵּיה דְּאֲתַפְרַע) וְאֲתַדְפִּי
מֵהֵוּא פְּסוּלַת בְּגִין דְּהֵוּא אֲתֵר
דְּאֲתַקִּיף לְפְסוּלַת, דְּלָגוּ אֲתֵר דְּפְרִיעָה שְׂאֲרֵי,
אִיהוּ שׁוּר, דְּיוֹקְנָא דְשְׂמָאֲלָא דְכְרִסְיָא דִּילֵיה.
וְהֵוּא שׁוּר, אֲקָרִי שׁוּר תָּם. דְּהָא רְתִיכָא
דְכְרִסְיָא, רְשִׁימָא דְבְרִית אִית בֵּיה. וְעַל דָּא,
הֵאֵי שׁוּר אֲקָרִי תָם. וַיַּעֲקֹב אֶחִיד בֵּיה בְּגוּוֹיָה,
וּבְהֵאֵי שׁוּר עֶבֶיד פְּרִיעָה, וְאֲעַבְר זִוְהָמָא
דְּפְסוּלַת כְּלָא.**

**בְּמַתְנִיחָא דְּבַצְלָאֵל כְּתִיב, (בראשית ל) וַיִּזְכּוֹר
אֱלֹהִים אֶת רַחֵל. בְּשָׂרָה כְּתִיב
(בראשית כא) פְּקִידָה, וּבְרַחֵל כְּתִיב זְכִירָה, אֲמָאֵי.
בְּגִין דְּזְכוֹר אֲתַרְשִׁים בְּיַעֲקֹב, דְּאִיהוּ בְרִית
שְׁלִים, כִּד אֲתַעְבִּיד (ס"א אֲתַרְלִיח) יוֹסֵף. וּבְמָה. כִּד
נִטְל שׁוּר בְּהִדְיָה, דְּלֹא יִתְקִיף לְסַטְרָא אַחְרָא.
וּבְגִין כֶּף, אֲתַקְרִי יוֹסֵף (דברים לג) בְּכוֹר שׁוּר, בְּכוֹר
דְּהֵוּא שׁוּר (דף קס"ג ע"ב) דְּנִטְל יַעֲקֹב בְּכוֹר שׁוּרוֹ.**

**וְדָאֵי, וְהֵוּא שׁוּר שׁוּר תָּם, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם.
רַבּוֹן וְשְׁלִיט, מְאָרִיָּה דְּבִיתָא, דְּהֵוּא
שׁוּר תָּם שְׂאֲרֵי בְּגוּוֹיָה. בְּגִין דְּאִית שׁוּר מוּעֵד
בְּסִטְר עֲרָלָה פְּרִיעָה. וּבְמָה גְרִדִּינֵי נִימוּסִין
נִפְקִין מִנְיָה, עַד דְּרָגָא בְּתַרְיִיתָא דְּאֲקָרִי שְׂאִי"ה.
הֵוּא דְאָפִיל בִּיתִין דְּעֲלָמָא, דְּלֹא דִיִּרִין בְּהוּ
כְּנִי נְשָׂא. וְכִלְהוּ נִפְקִי מֵהֵוּא שׁוּר מוּעֵד. וְדָא
בְּחַבְרָא דְחַמּוֹר בִּישָׂא. וּבְגִין כֶּף (דברים כב) לֹא
תַחְרוֹשׁ בְּשׁוּר וּבְחַמּוֹר יַחְדָּיו. בְּגִין דְּלֹא
לְאֲתַעְרָא לְהוּ.**

**פְּתַח רַבִּי אֵילָאי וְאָמַר, (דברים יח)
תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ. מֵה
בֵּין תָּם לְתָמִים? בְּאֲבָרְהֶם כְּתוּב,
(בראשית יז) הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה
תָּמִים. יַעֲקֹב שְׁהִשְׁתַּלֵּם יוֹתֵר,
כְּתוּב בּוּ, (שם כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם.
לְמָה נִקְרָא אִישׁ תָּם? מֵשׁוּם שְׁלֹא
נִשְׂאָר בּוּ פְּסוּלַת כְּלָל, שְׁהָרִי
פְּרִיעָה הִי תֵהוּ בּוּ.**

**בְּמָה נִפְרַע (פְּרִיעָה הִי תֵהוּ בּוּ שְׁנַפְרַע)
וְנִטְהַר מֵאוֹתָהּ פְּסוּלַת? מֵשׁוּם
שְׂאוֹתוֹ מְקוּם שְׁמַחֲזֹק פְּסוּלַת,
שְׁלַתוֹף מְקוּם הַפְּרִיעָה שׁוּרָה,
הוּא שׁוּר, דְּמוֹת הַשְּׂמָאל שֶׁל
כְּפָא שְׁלוּ. וְאוֹתוֹ שׁוּר נִקְרָא שׁוּר
תָּם, שְׁהָרִי מְרַכְכֵת הַכְּפָא, רִשְׁם
שֶׁל בְּרִית יֵשׁ בּוּ. וְעַל זֶה שׁוּר זֶה
נִקְרָא תָּם, וַיַּעֲקֹב אֶחָזוּ בּוּ בְּתוֹכוֹ,
וּבְשׁוּר זֶה עוֹשִׂים פְּרִיעָה,
וּמַעֲבִירִים זְהֻמַּת הַפְּסוּלַת כְּלָא.**

**בְּמִשְׁנַת בְּצַלְאֵל כְּתוּב, (שם ל)
וַיִּזְכּוֹר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל. בְּשָׂרָה
כְּתוּב פְּקִידָה, וּבְרַחֵל כְּתוּב
זְכִירָה. לְמָה? מֵשׁוּם שְׁזָכוֹר
נִרְשָׁם בְּיַעֲקֹב, שְׁהוּא בְרִית שְׁלֵם
כְּשֶׁנִּצְעָשָׂה (בְּשׁוּלָד) יוֹסֵף, וּבְמָה?
כְּשֶׁנִּטְל שׁוּר עִמּוֹ שְׁלֹא יַחְזֹק
לְצַד הָאֲחֵר, וּמִשׁוּם זֶה נִקְרָא
יוֹסֵף בְּכוֹר שׁוּר, בְּכוֹר שֶׁל אוֹתוֹ
שׁוּר שְׁלֵקַח יַעֲקֹב (דברים לג) בְּכוֹר
שׁוּרוֹ.**

**וְדָאֵי, וְאוֹתוֹ שׁוּר שׁוּר תָּם,
(בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. רַבּוֹן
וְשְׁלִיט, בְּעַל הַבַּיִת, שְׂאוֹתוֹ שׁוּר
תָּם שְׂרִוֵי בְּתוֹכוֹ. מִשׁוּם שְׁיֵשׁ
שׁוּר מוּעֵד בְּצַד עֲרָלָה פְּרִיעָה.
וּכְמָה מְמַנִּים עַל הַחֲקִים יוֹצְאִים
מִמְּנוּ עַד דְּרָגָא אַחְרֻנָּה שְׁנִקְרָאת
שְׂאִי"ה, אוֹתוֹ שְׁמַפִּיל כְּתִי
הַעוֹלָם שְׁלֹא דָרִים בְּהֶם אֲנָשִׁים.
וְכֵלָם יוֹצְאִים מֵאוֹתוֹ שׁוּר מוּעֵד.
וְזֶה בְּחַבּוֹר עִם חַמּוֹר רַע. וּמִשׁוּם
זֶה (דברים כב) לֹא תַחְרוֹשׁ בְּשׁוּר
וּבְחַמּוֹר יַחְדָּו, כִּדִּי לֹא לְעוֹרֵר
אוֹתָם.**

ובאותה ישיבת בצלאל, וכן בשתי ישיבות, ויעקב איש תם, בעלה של אותו תם. ומיהו א'?

סוד ו'ו'. וכשהיו כלל זכר ונקבה כאחד, אז נוטל כל אותיות אלה את"ם, והוא אָמ"ת. (מ"כה ז) תתן אמת ליעקב. כלל זכר ונקבה כאחד, שלמות הכל.

אברהם לא הצטוה על פריעה, וכשנכנס, נכנס לתם זה ולתוף דרגותיו, שנקראו כאחד זם, והיו תמים. אחר כך התעלה אברהם, ונכנס פנימה, ונקשר עם ימין העליון.

תמים תהיה עם ה' אלהיך ודאי, כמו שהוא תמים, כלל אחד, גם אתה תהיה עמו תמים, עמו ודאי. במה נעשה בן אדם תמים, שיהיה ת"ם י"ם? ת"ם - כמו שנתבאר י"ם - כל אותן דרגות קדושות שלו נקראים י"ם, ולא נפרדים ממנו לעולמים. (שתי נסחאות) גם אתה כמו זה, להעביר ממך דרגות נקירות, ולהתקשר בתמים, להיות בך דרגות קדושות, סוד של ה"ם, ודרגה קדושה ת"ם, כנגד א' סוד של יעקב. בן אדם צריך להיות בכל יום ת"ם י"ם כמו זה ממש.

בעת פרש מה שפרש בישיבה, שהלבנה הקדושה יפה היא בלבן, וכל הגונים נוצצים בה ומרקמים, והיא פאותו לפי ולבן השמש ממש. ובאותו היום שלה בתוף שבעים שנה יוצא דג אחד, ומוציא ממנה גון תכלת, והיא לוקחת גון זה ומתקינה אותו, ומתחפה בחוץ בגון הזה.

רא שגון זה הוא לבושה, שהרי (משלי לא) שש וארגמן לבושה. אבל צפוי חיצוני הוא הגון הזה. כמו זה היה המשכן, שכלו ביפי מרקם לפנים, ואחר כך - (במדבר ד) ופרשו בגד כליל תכלת. מה

ובהוא מתיבתא דבצלאל, וכן בתרין מתיבתא, ויעקב איש תם, בעלה דהוא תם. ומאן איהו א' רזא דו"ו. וכד הו' כלל דכר ונוקבא כחדא, פדין נטיל כל אתוון אלין את"ם, ואיהו אָמ"ת. (מ"כה ז) תתן אמת ליעקב, כלל דכר ונוקבא כחדא, שלימו דכלא.

אברהם לא אתפקד על פריעה, וכד עאל, עאל להאי תם, ולגו דרגין דיליה, דאקרוין פחדא זם. והיינו תמים. לבתר אסתלק אברהם, ועאל לגו, ואתקשר עם ימינא עלאה. תמים תהיה עם יי אלהיך ודאי, כמה דאיהו תמים כללא חדא, אוף אנת תהא עמיה תמים, עמיה ודאי. כמה אתעביד בר נש תמים, דיהא ת"ם ים. תם כמה דאתמר. י"ם כל אינון דרגין קדישין דיליה אקרוין י"ם, ולא אתפרשן מניה לעלמין. (תרי נסחוי) אוף אנת פגוונא דא, לאעדא מנה דרגין נוכראין, ולא תקשרא בתמים, למיהוי בך דרגין קדישין, רזא דזם, ודרגא קדישא, ת"ם. לקבלא א' רזא דיעקב. בר נש אצטרף למיהוי בכל יומא, ת"ם י"ם. פגוונא דא ממש.

השתא פריש מאן דפריש, במתיבתא, דסיהרא קדישא שפירא, איהו בחוורו, וכל גוונין מנצצין בה ומרקמן, ואיהו כההוא שפירו וחוורו דשמשא ממש. ובההוא ימא דילה, גו שבעין שנין, נפקא נונא חדא, ואפיק מניה גוון תכלת, ואיהו נטלא גוון דא, ותקינת ליה, ואתחפייא לבר בהאי גוון.

ראו דהאי גוון לבושא דילה, דהא (משלי לא) שש וארגמן לבושה. אבל חופאה דלבר האי גוון הוא. פגוונא דא הוה משפנא, דכוליה בשפירו מרקמא לגו, ולבתר (במדבר ד) ופרשו

הטעם? משום שתחת ים זה יש מצולות י"ם, כלל של זכר ונקבה, ויש להם עין הרע להסתכל. וכשמסתכלים, מזדמן לעיניהם צבע תכלת, ולא יכולה עינים לשלט, והיא מתקנת לפנים בכל גונים מרקמים כראוי, מתקמים לארבעת צדדי העולם.

כמו זה פן אדם שלובש ציצית, נעשה בכל יום תמים. ת"ם, בארבע פנים מתקנות כראוי. י"ם, באותו תכלת של הדג של שבעים דרגות הים, צד הרע כשמסתכל באדם זה לא יכול להזיקו בעין הרע, ואז הוא תם י"ם עם ה' אלהיו ממש בתקון אחד, הוא למעלה, והוא למטה. אחר כך מסתלקת היא לתוך דרגות עליונות. גם כך הן אדם עולה הוא אחר כך בתפלין לתוך דרגות עליונות. ועל זה תמים תקנה עם ה' אלהיו, עמו ודאי. ודאי בשעה אחת, ברגע אחד, היא מתקנת למעלה, וכן אדם מתקן למטה.

אמר רבי אילאי, כל אלו של כאן, כמו זה מתקנים להיות כל אחד תמים עם ה'. ועל סוד זה, במדבר הזה יתמו. אם תאמרו שפשוטאמר, לרע נאמר - כך זה בודאי, שהיה להם להיות כל אחד תמים עם ה' בארץ הקדושה, מקום שה' שרוי שם, להיות פנים בפנים כאחד עמו, וכעת כל אחד היה תמים במדבר זה לחוץ, מקום רחוק משם, שלא יסתכל פנים בפנים אתו להיות עם ה' כראוי. ושם ימותו, כמו שראיתם שעושים בכל יום.

אשרי חלקכם, חברים קדושים, שזכיתם לכל זה. שתי מערות אלה אחרות שלכם, שלא תמצאו

בגד כליל תכלת. מאי טעמא. בגין דתחות ים דא, אית מצולות י"ם, כלל דכר ונוקבא, ואית לון עינא בישא לאסתכלא, וכד מסתכלין, זמין לעיניהו גוון תכלא, ולא נכלא עיניהו לשלטא, ואיהי אתתקנת לגו, בכל גוונין מרקמן כדקא יאות, מתתחמן לארבע סטרין דעלמא.

בגוונא דא בר נש דלביש ציצית, אתעביד בכל יומא תמים. ת"ם, בארבע פנים מתקנן כדקא יאות. י"ם, בההוא תכלת דנונא, דשבעין דרגין דימא, סטרא בישא כד אסתפל בהאי בר נש לא יכיל לאבאשא ליה בעינא בישא. וכדין איהו תם י"ם, עם יי אלהיו ממש, בתקונא חדא, איהי לעילא, ואיהו לתתא.

רבתר אסתלקת איהי גו דרגין עלאין. אוף הכי בר נש, אסתלק איהו לבתר בתפלין, גו דרגין עלאין. ועל דא תמים תהיה עם יי אלהיו, עמיה ודאי. ודאי בשעתא חדא, ברגעא חדא, איהי אתקנת לעילא, ובר נש אתקן לתתא.

אמר רבי אילאי, כל אלין דהכא, כגוונא דא מתקנן, למיהוי כל חד תמים עם יי. ועל רזא דא, במדבר הזה יתמו. אי תימרון דכד אתמר לביש אתמר, הכי הוא ודאי, דהוה לון למיהוי כל חד תמים עם יי בארעא קדישא, אתר דיי שארי תמן, למיהוי אפין באפין כחדא עמיה, והשתא כל חד הוי תמים במדברא דא לבר, אתר רחיק מתמן, דלא יסתפל אנפין באנפין בהדיה למיהוי עם יי כדקא יאות. ושם ימותו, פמה דחמיתון דעבדין בכל יומא.

זכאה חולקכון חבריא קדישין, דזכיתון לכל האי. הני תרי מערתי אחרנין דילכו,

כָּל זֶה שָׁם, שָׁהם תּוֹךְ יִשְׁיבֹת
מִשָּׁה יוֹשְׁבִים מִרְחוֹק. וְעַל זֶה
כָּתוּב בַּמִּשָּׁה, (במדבר יב) עָנוּ מְאֹד
מִכָּל הָאָדָם. וְנָבִיא עֲלִיּוֹן קִבְּלָם
לִישִׁיבָתוֹ מִיּוֹם שֶׁהִתְרַ לְרֵאוֹת כָּל
זֶה עַד אוֹתָהּ שְׁעָה שְׁבַעָה יָמִים.
וְהָרִי לֹא הָיוּ מִסְתַּכְּלִים בְּעוֹלָם
הַזֶּה כְּלוּם.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֵילָאי, צְדִיקִים
קְדוֹשִׁים, אָמַר לָכֶם דְּבָרִים
שֶׁשִּׁמְעֵתֶם. וְדַבֵּר רֵאשׁוֹן בְּשִׁתְּדַעְו
מְדִידַת הַמִּשְׁחָה בְּשֵׁם חֲקוּק
מִפְּרֶשׁ, תִּדְעוּ (שאף על גב) שֶׁבְּצִלְאֵל
הוּא רַבִּיעִי שֶׁל אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים,
שֶׁכְּתוּב (שמות לא) וְאֶמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ
אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה וּבַתְּבוּנָה וּבְדַעַת.
מִי שֶׁלֹּא הִסְתַּכֵּל, רוֹאֶה וְנִפְקַח.
כִּי שֶׁלֹּא הִסְתַּכֵּל בְּאוֹתָם שֶׁלֹּשָׁה
דְּבָרִים טְמִירִים, מֵה לְמַעַלָּה מֵה
לְמַטָּה וְכוּ', עֲתִיד הוּא לְהַפְקֵחַ
בַּתּוֹרָה וְלַפְקֹחַ בָּהּ עֵינָיו. עַץ שֶׁל
שְׂמוֹנֶה עֶשֶׂר, שְׁדַרְתַּ הֵבֵן אָדָם,
כְּשֶׁמְתַּכּוֹפֵף לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ, יִזְקַף
וְיַעֲמַד לְתַחֲתֵת הַמַּתִּים. אִם לֹא
כּוֹפֵף בְּמוֹדִים, נַעֲשֶׂה נְחֹשׁ, וְאֵין
לוֹ תְּקוּמָה לְאוֹתוֹ הַזְּמָן.

כִּי שֶׁנִּכְנַס לְבֵינִי שְׁנֵי כְּרוֹבִים
פְּנִימָה, מִי שֶׁנִּכְנַס שְׁעוֹר שְׁנֵי
פְּתָחִים לְתוֹךְ בֵּית הַכְּנֶסֶת, נִדְבַק
בְּרַבּוֹנוֹ, וְרִצְוָנוּ נַעֲשֶׂה. מִי שֶׁמַּעֲנִין
בַּתְּפִלָּתוֹ וּמִסְתַּכֵּל בָּהּ, רְחוֹק
מִרְצוֹנוֹ שֶׁשׂוֹאֵל. קִרְבֵּן הַתִּינּוֹק
כְּשֶׁמְקַרֵּב אָדָם בְּנוֹ לְבֵית סֵפֶר אוֹ
לְמִילָה, זֶה קִרְבֵּן שְׁלָם לְהַתְּקַבֵּל.
מִכָּאן וְלִהְלָאָה, אֶהוּבִים, לְכוּ.

אֲרַעְזוּר בְּנֵי, יָפָה אִמְרַתְּ כִּפִּי מֵה
שֶׁלְמַדְתָּ. אֲבָל חֵס וְשְׁלוֹם, שְׂאָף
עַל גַּב שְׂרַחֵל הִיתָה עֲקָרָה בְּאוֹתוֹ
זְמַן, יַעֲקֹב חִסָּם הָיָה. וְאֶמְלֵא
לֹא יַדַּע יַעֲקֹב שֶׁלֹּאָה אִשְׁתּוֹ, לֹא
קָבַר אוֹתָהּ בְּמַעֲרָה לְהַתְּחַבֵּר עִמּוֹ
בַּחֲבוּר אַחַד, וְיִקְבַּר אוֹתָהּ מִחוּץ

דְּלֹא תִשְׁכְּחוּ כָּל דַּא תִּמְזוּ, דְּאִינוּן גּוּ מְתִיבְתָא
דְּמִשָּׁה, יְתִבִי מִרְחִיק. וְעַל דַּא פְּתִיב בַּמִּשָּׁה,
(במדבר יב) עָנוּ מְאֹד מִכָּל מִכָּל (דף קס"ד ע"א) הָאָדָם.
וְנָבִיאָה עֲלֵאָה, קִבְּלִיל לּוֹן לְמְתִיבְתָא דִּילֵיהּ,
מִיּוֹמָא דְשָׂאֵרִי לְמַחְמִי כָּל דַּא, עַד הֵהִיא
שְׁעֵתָא שְׁבַעָה יוֹמִין. וְהָא לֹא הָיוּ מִסְתַּכְּלִין
בְּהָאֵי עֲלֵמָא כְּלוּם.

אָמַר לּוֹן רַבִּי אֵילָאי, זְפִאִין קְדִישִׁין, אִימָא
לְכוּ מִלִּין דְּשִׁמְעֵתוּן. וּמְלָה קְדַמָּאָה כַּד
תִּנְדַּעוּן מְדִידוֹ דְּמִשְׁחָתָא, בְּשָׂמָא גְּלִיפָא
מִפְּרֶשׁ, תִּנְדַּעוּן (ואף על גב) דְּבְּצִלְאֵל רַבִּיעֵאָה
אִיהוּ, דְּנַהוּרִין עֲלֵאִין. דְּכְּתִיב, (שמות לא) וְאֶמְלֵא
אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה וּבַתְּבוּנָה וּבְדַעַת.
מָאן דְּלֹא אִסְתַּכֵּל חֲמִי וְאַתְּפַתַּח.

מָאן דְּלֹא אִסְתַּכֵּל, בְּאִינוּן תְּלַת מְלִין טְמִירִין,
מֵה לְעֵילָא, מֵה לְתַתָּא וְכוּ'. זְמִין אִיהוּ
לְאַתְּפַתַּחא בְּאוּרִייתָא, וְלַפְקֵחָא עֵינִין בָּהּ.
אֵילָנָא דְּתַמְגִּי סְרִי, שְׁדַרְתּוֹ דְּבַר נָשׁ, כַּד כְּפִיף
קָמִי מְאָרִיָּה, יִזְקוּף וְיִתְקַיֵּים לְתַחֲתִית מְתִיָּא.
אִי לֹא כְּפִיף בְּמוֹדִים, אַתְּעַבִּיד חוּיָא, וְלִית
לֵיהּ תְּקוּמָה לְהֵהוּא זְמָנָא.

מָאן דְּעָאֵל בֵּין תְּרִין כְּרוֹבִים לְגוּ. מָאן דְּעָאֵל
שִׁיעוֹר תְּרִין פְּתַחֲזִין, לְגוּ בֵּי כְּנִשְׁתָּא,
אַתְּדַבֵּק בְּמְאָרִיָּה, וְרַעוּתִיהּ אַתְּעַבִּיד. מָאן
דְּמַעֲזִין בְּצִלּוֹתֵיהּ, וְאִסְתַּכֵּל בָּהּ, רְחוֹק
מִרַעוּתִיהּ דְּשָׂאֵיל. קִרְבָּנָא דְּרַבִּיא, כַּד קָרַב פֶּר
נָשׁ בְּרִיָּה לְבֵי סֵפֶרָא, אוֹ לְמִילָה, דַּא קִרְבָּנָא
שְׁלִים לְאַתְּקַבְּלָא. מִכָּאן וְלִהְלָאָה רְחִימִין,
זִילוּ. (חסד).

אַרְעֵזוּר בְּרִי, שְׁפִיר קְאִמְרַת, כְּפוּם מֵה
דְּאוּלִּיפַת. אֲבָל חֵס וְשְׁלוֹם, דְּאָף עַל
גַּב דְּרַחֵל הוֹת עֲקָרָא בְּהֵהוּא זִימָנָא, יַעֲקֹב
חִפִּים הוּהוּ. וְאֶמְלֵא לֹא יַדַּע יַעֲקֹב, דְּלֹאָה אִנְתְּתִיהּ, לֹא קָבַר לָהּ בְּמַעֲרָתָא,

לֹא קָבַר לָהּ בְּמַעֲרָתָא,

לְאַרְץ. אֲבָל אֶת לְאֵה הַכְּנִיִּים לְתוֹךְ
הָאָרֶץ, וְרָחַל שֵׁם בַּחוּץ. מִת
יַעֲקֹב, נִקְבַּר בַּתּוֹכָהּ בַּחֲבוּר אֶחָד.
כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ כָּל שְׂאֵר הָעַבּוֹת, גַּם
כֵּן אָדָם. מִמֶּה תָּוָה בַּתְּחִלָּה,
וּקְבָרָהּ שֵׁם, וְשֵׁם יָדַע אָדָם שֶׁזֶה
מָקוֹם רְאוּי לֹא. מִת אָדָם, נִקְבַּר
בַּתּוֹכָהּ בַּחֲבוּר אֶחָד. מִמֶּה שָׂרָה,
נִקְבָּרָה שֵׁם, וְתָוָה רֵאֶתָה וְשִׁמְחָה
לְקִרְאָתָה וְקָמָה וְקִבְּלָתָה. שְׁעוּר
תָּוָה לְגַבִּי שָׂרָה, שְׁעוּר שֶׁל שְׁתֵּי
אֲמוֹת וְלֹא יוֹתֵר. מִת אַבְרָהָם,
נִקְבַּר לִיד שָׂרָה בַּחֲבוּר אֶחָד. מִמֶּה
רַבְקָה, נִקְבָּרָה שֵׁם, וְשָׂרָה רֵאֶתָה
וְקָמָה וְקִבְּלָתָה. מִת יִצְחָק, נִקְבַּר
אִתָּה בַּחֲבוּר אֶחָד. מִמֶּה לָּאָה,
נִקְבָּרָה שֵׁם, וְרַבְקָה רֵאֶתָה וְקָמָה
וְקִבְּלָתָה. מִת יַעֲקֹב, הִתְחַבֵּר אִתָּה
בַּחֲבוּר אֶחָד. וְכֻלָּם זָכַר וּנְקִבָה
כְּאֶחָד בַּחֲבוּר אֶחָד.

סְדוּרִים אֵיךְ שׁוֹכְנִיִּים? נְשִׁים לִיד
נְשִׁים, וְזָכָרִים לִיד זָכָרִים. אָדָם
בְּרֵאשׁ, תָּוָה סְמוּכָה לֹא. שָׂרָה לִיד
תָּוָה. אַבְרָהָם סְמוּךְ לְשָׂרָה. יִצְחָק
סְמוּךְ לְאַבְרָהָם. רַבְקָה סְמוּכָה
לְיִצְחָק. לָאָה סְמוּכָה לְרַבְקָה.
יַעֲקֹב סְמוּךְ לְלָאָה. נִמְצָא אָדָם
בְּצַד זֶה וְיַעֲקֹב בְּצַד זֶה, זֶה רֵאשׁ
וְזֶה סוּף.

בְּסֵפֶר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ הוּא כְּרֵאוּי,
וְכָף זֶה: אָדָם וְתָוָה בַּתְּחִלָּה,
וְשָׂרָה וְאַבְרָהָם סְמוּכִים לָהֶם.
יִצְחָק וְרַבְקָה לְזוּיֵת אַחֲרָת, בְּדֶרֶךְ
יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּרָה אַחַת. יַעֲקֹב וְלָאָה
בְּאֲמֻצֵּעַ. וְאוֹתָם נְשִׁים לִיד נְשִׁים,
וְזָכָרִים לִיד זָכָרִים. וְאָדָם וְתָוָה,
שָׂרָה וְאַבְרָהָם, יַעֲקֹב וְלָאָה,
רַבְקָה וְיִצְחָק. אָדָם בְּצַד זֶה,
וְיִצְחָק בְּצַד זֶה, וְיַעֲקֹב בְּאֲמֻצֵּעַ.
יִצְחָק לִיד אָבִיו לֹא דֶרֶךְ הַעוֹלָם.
וְעַם כָּל זֶה יַעֲקֹב צָרִיף בְּאֲמֻצֵּעַ.

וְלָאָה, רַבְקָה וְיִצְחָק. אָדָם בְּסֵטְרָא דָא, וְיִצְחָק בְּסֵטְרָא דָא, וְיַעֲקֹב בְּאֲמֻצֵּעִיתָא.
יִצְחָק לְגַבִּי אָבוּהָ לָאו אֵרַח עֲלֵמָא. וְעַם כָּל דָא יַעֲקֹב אֲצִטְרִיף בְּאֲמֻצֵּעִיתָא.

לְאֶתְחַבְּרָא בַּהֲדִיָּה, בְּחַבּוּרָא חָדָא, וְיִהְיֶה קְבִיר
לָהּ לְבַר מְאַרְעָא. אֲבָל לְלָאָה אֲעִיל לָהּ גּוֹ
אַרְעָא, וְלִרְחַל שׁוּי לְבַר. מִית יַעֲקֹב, אֶתְקַבַּר
בְּגִיּוּוֹה, בְּחַבּוּרָא חָדָא.

כְּמָה דְעַבְדוּ כָּל שְׂאֵר אַבְהֵן, אוּף הֵכִי אָדָם.
מִמֶּה תָּוָה בְּקַדְמִיתָא, אֶתְקַבְּרַת תְּפִיזָן.
וְתִפְזָן יָדַע אָדָם, דְּהֵאִי דְיֻכְתָּא אֶתְחַזִּי לִיָּהּ. מִית
אָדָם, אֶתְקַבַּר בְּגִיּוּוֹה בְּחַבּוּרָא חָדָא. מִמֶּה שָׂרָה
אֶתְקַבְּרַת תְּפִיזָן, וְתָוָה חֲמָאֵת, וְחֲדָאֵת לְקַבְּלָהּ,
וְקָמַת וְקִבְּלָהּ לָהּ. שְׁיַעוּרָא דְחָוָה לְגַבִּי שָׂרָה,
שְׁיַעוּרָא דְתָרִיז אֲמִיז, וְלֹא יִתִּיר. מִת אַבְרָהָם,
אֶתְקַבַּר לְגַבִּי שָׂרָה, בְּחַבּוּרָא חָדָא. מִמֶּה רַבְקָה,
אֶתְקַבְּרַת תְּפִיזָן, וְשָׂרָה חֲמָאֵת, וְקָמַת וְקִבְּלָהּ
לָהּ. מִת יִצְחָק, אֶתְקַבַּר בַּהֲדִיָּה בְּחַבּוּרָא חָדָא.
מִמֶּה לָּאָה, אֶתְקַבְּרַת תְּפִיזָן, וְרַבְקָה חֲמָאֵת,
וְקָמַת, וְקִבְּלָהּ לָהּ. מִת יַעֲקֹב, אֶתְחַבֵּר בַּהֲדִיָּה
בְּחַבּוּרָא חָדָא. וְכֻלְהוּ דְכַר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא,
בְּחַבּוּרָא חָדָא.

סְדוּרָא דְלַהוֹן הֵיךְ שְׁכַנְיָ. נְשִׁין לְגַבִּי נְשִׁין,
וְדְכוּרִין לְגַבִּי דְכוּרִין. אָדָם בְּרִישָׁא,
חָוָה סְמִיף לִיָּהּ. שָׂרָה לְגַבִּי תָוָה. אַבְרָהָם סְמִיף
לְשָׂרָה. יִצְחָק סְמִיף לְאַבְרָהָם. רַבְקָה סְמִיף
לְיִצְחָק. לָאָה סְמִיף לְרַבְקָה. יַעֲקֹב סְמִיף
לְלָאָה. אֲשִׁתְּכַח אָדָם בְּסֵטְרָא דָא, יַעֲקֹב
בְּסֵטְרָא דָא, דָא רִישָׁא, וְדָא סִיפָא.

בְּסֵפֶר דְשְׁלֹמֹה מְלָכָא אִיהוּ כְּדָקָא יְאוּת וְהֵכִי
הוּא, אָדָם וְתָוָה בְּקַדְמִיתָא. וְשָׂרָה
וְאַבְרָהָם סְמִיף לֹזָן. יִצְחָק וְרַבְקָה לְזוּיֵת אַחֲרָא,
בְּאֵרַח מִישְׂרָא בְּשׁוּרָה חָדָא. יַעֲקֹב וְלָאָה
בְּאֲמֻצֵּעִיתָא. וְאִינוּן נְשִׁין לְגַבִּי נְשִׁין. וְדְכוּרִין
לְגַבִּי דְכוּרִין. וְאָדָם וְתָוָה, שָׂרָה וְאַבְרָהָם, יַעֲקֹב
וְלָאָה, רַבְקָה וְיִצְחָק. אָדָם בְּסֵטְרָא דָא, וְיִצְחָק בְּסֵטְרָא דָא, וְיַעֲקֹב בְּאֲמֻצֵּעִיתָא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים ככבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים ככבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

נֵאָמַר תִּשְׁכַּח מִפִּי זֵרַעַן

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

- מְנוקָד -
עֲמוּד הַיּוֹמִי

הַמְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי
וְלְלִמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְנִסְפְּחוּ עֲלֵיו שִׁשָּׁה סְפָרִים

סֵפֶר

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

הַמְחַלֵּק
ל-354
יְמוֹת הַשָּׁנָה

מְנוקָד

הוֹצָאָה
שְׁלִישִׁית
עִם הוֹסְפוֹת

